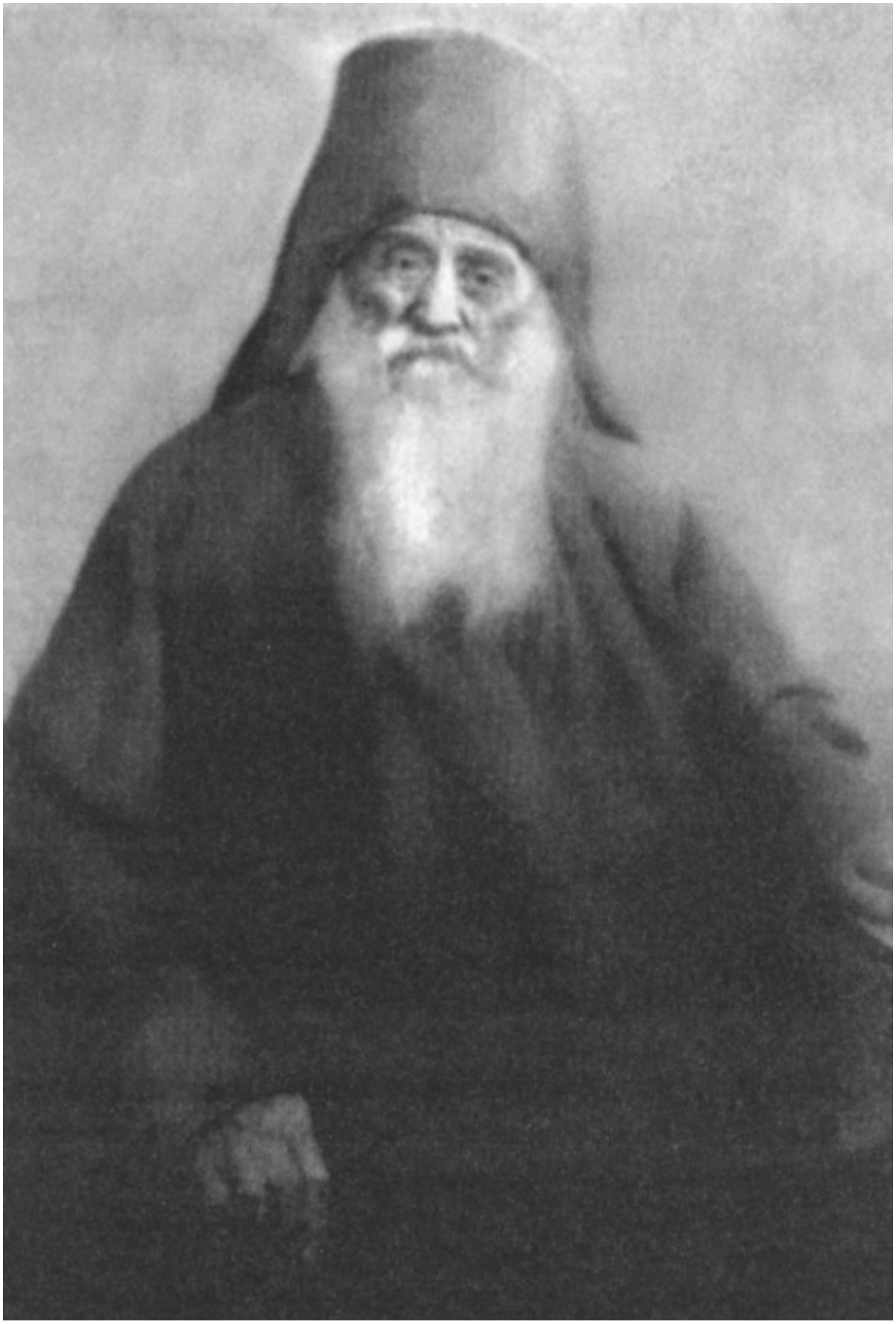
23 Απριλίου 2015

«Μια επίσκεψη σε έναν Γέροντα»(του Τζων Άνονσεν)

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη

Μετάφραση: Αναστάσιος Φιλιππίδης

Υπήρχε πληθώρα ευλογιών στο πρόσφατο προσκύνημά μας στην Ευρώπη: αρχαία κτίρια, ακόμη όρθια η ερείπια, νέα και ενδιαφέροντα μέρη και η ανακάλυψη του πλούτου της Ορθόδοξης πίστης, η οποία έχει διαποτίσει το γόνιμο έδαφος των χωρών της Μεσογείου. Ακόμη και μέσα σε αυτές τις άφθονες ευλογίες μπορεί κάποιος να χάση το προσκύνημα μένοντας σε μια κατάσταση ισχυρογνωμοσύνης.

Έχοντας όλα αυτά μπροστά μας, θα μπορούσε κάποιος να πη «πρέπει να ήταν όλα μια απόλαυση και πρέπει να είστε πολύ ευγνώμονες», αλλά δυστυχώς, προς καταστροφή μου, οι επιθυμίες μου δεν αρκούνται μόνο στην αναζήτηση πνευματικών πραγμάτων. Η άποψή μου για ένα «απολαυστικό» προσκύνημα θα περιλάμβανε πιο πολλή ηλιοθεραπεία, και κάπου-κάπου μια επίσκεψη σε μια εκκλησία για επανατροφοδότηση χάριτος. Αν και υπήρχε φροντίδα για τις ανάγκες μας και η διαμονή ήταν παραπάνω από ικανοποιητική, οι συνθήκες του ταξιδιού δεν ήταν της αρεσκείας μου.

Για παράδειγμα, κάθε μέρα επισκεπτόμασταν υπερβολικά πολλά μέρη και υπήρχε πολλή βιασύνη. Η «Γιατί να είμαι στο ίδιο δωμάτιο με αυτόν πάλι; Δεν μετακινείται γρήγορα και δεν μου αρέσει ο τρόπος που χτενίζει τα μαλλιά του». Ευτυχώς παρά τις γκρίνιες μου και την κακή συμπεριφορά μου, έμαθα να κάνω υπομονή και να θυμάμαι ότι πρέπει να κλείσω το εσωτερικό στόμα μου και να επαναστατήσω εναντίον της επανάστασής μου, και ότι εκεί βρίσκεται ο καρπός της ανάπτυξης. Ωστόσο, μια και είχα μια αμυδρή αίσθηση της κατάστασής μου, προσευχόμουν με μικρές προσευχές χωρίς να ξέρω τι να περιμένω.

Σε συνδυασμό με το πρόβλημά μου και την προσευχή ήρθαν οι άγιοι γέροντες. Ο πρώτος που συναντήσαμε και πιθανόν ο πιο διάσημος, ήταν ο Μητροπολίτης Ιερόθεος (Βλάχος) και μόνον η ιδέα του μου έφερνε νευρικότητα. Έχει γράψει βιβλία και είναι ένας διανοούμενος και έχει πάνω του τον αέρα μιας ηλεκτρικής καταιγίδας. Όντως, αφού τηλεμεταφερθήκαμε μέσα από τέσσερις ώρες πνευματικής συζήτησης και μάθησης μαζί του, κατάλαβα ότι η αστραπή του Επισκόπου δεν προερχόταν από ανώτερη διανοητική δύναμη, αλλά περισσότερο από τη σοφία του Θεού.

Ήμουν αρκετά τολμηρός ώστε να του υποβάλω μια ερώτηση. Έχασα το μεγαλύτερο μέρος της απάντησης, καθισμένος στην καρέκλα μου ιδρώνοντας, και αναρωτιόμουν αν μπορούσε να διαβάση τη σκέψη μου. Πάντως έλαβα πολλά. Μου είπε λόγια τα οποία θυμάμαι μέχρι σήμερα. Δεν ήταν καμιά τεράστια αποκάλυψη, ούτε άνοιξαν οι ουρανοί για να μου αποκαλύψουν τα μυστήρια του σύμπαντος, αλλά έπιασα κάποιες νύξεις για αυτό που μου λείπει στην πνευματική ζωή μου.

Όλοι οι γέροντες που συναντήσαμε επαναλάμβαναν ότι πρέπει να αγκαλιάσουμε τα βάσανά μας, να τα ποθούμε, και να τα χρησιμοποιήσουμε ως εργαλείο για να εισέλθουμε σε μεγαλύτερο φωτισμό και αυτογνωσία, έτσι ώστε να καταφέρουμε να είμαστε σε συμφωνία με τον Θεό.

Η φώτιση που έλαβα από τους γέροντες ήταν πολύ καλή, αλλά που είναι η θέληση να δεχθώ τα βάσανα, αν δεν μπορώ να κάνω ούτε τον κανόνα της προσευχής μου χωρίς να παραπονιέμαι;

Για να συμπληρώσω την έλλειψη προσπάθειας από την πλευρά μου, μου δόθηκε ενθάρρυνση από εξωτερικές δυνάμεις. Γονατίζοντας μπροστά από λείψανα, συναντώντας άγιους γέροντες, και, κυρίως, η καθοδήγηση του πνευματικού πατέρα μου άνοιξαν την καρδιά μου για τον ερχομό της χάριτος, ευλογώντας με με μικρές δόσεις της αγάπης του Θεού και μικρές ακτίνες βαθύτερης κατανόησης.

Οι εμπειρίες μου ήταν λίγες και μικρές, αλλά πολύτιμες και μεγάλης αξίας. Το να περπατάω κοπιαστικά μέσα από την δική μου αναίδεια και αγνωμοσύνη και να λαμβάνω μετά ποτήρια νερό στην έρημό μου ήταν πολύ πιο πολύτιμο για μένα μακροχρόνια από ο,τι το ταξίδι της χρονιάς που αφήνει [απλώς] την αίσθηση της καλοπέρασης. Όλοι οι γέροντες, τα λείψανα και οι ιεροί τόποι ήταν τροφή για την ψυχή μου, που μου δόθηκε για να αντέχω και να λαμβάνω.

Η χάρη του Θεού είναι ταπεινή, ενεργεί χωρίς φανφάρες — βρίσκεται στο να κερδίζουμε το βαρετό καθημερινό μας ψωμί, στην υπακοή στις εντολές της συνείδησης, στο να πράττουμε το σωστό χωρίς να το προσέχουμε, χωρίς να επιδιώκουμε να το προσέξουμε η να προσεχθή• χωρίς καν να το σκεφτόμαστε καθόλου, επειδή η θέληση το πράττει από φυσικού της, χωρίς να ζυγίζη τα υπέρ και τα κατά. Αυτό είναι και πάντα ήταν πέρα από τις δυνάμεις μου: έχω σχεδόν πάντα ενεργό συνείδηση του εαυτού μου έτσι, όσο κι αν αυτή η ιδέα μπορεί να φαίνεται προφανής σε έναν Χριστιανό αναγνώστη, σε μένα προκάλεσε τεράστια εντύπωση, όταν την πρωτοσυνάντησα. Αλλά και πάλι, δεν ήταν μια «ιδέα» η μια «έννοια» που το έφερε αυτό στη ζωή μου, ήταν απαραίτητο για μένα να δω αυτή την αρετή ενσαρκωμένη, όπως ήταν στις ζωές αληθινών ανθρώπων με σάρκα και αίμα, ανθρώπων που αγαπούν το Θεό με όλη τους τη δύναμη.

Στη διαδρομή με το φεριμπότ από το Άγιον Όρος στην κυρίως Ελλάδα, συζητούσα με έναν αρχιμανδρίτη ο οποίος γνώριζε τον Γέροντα Παΐσιο τον Νέο του Αγίου Όρους. Ο αρχιμανδρίτης μου είπε ότι όταν ο άγιος έβλεπε το Άκτιστο Φως του Θεού ήταν τόσο απλός που ούτε καν καταλάβαινε τι έβλεπε – με άλλα λόγια, απλώς υπήρχε, ενώ το Φως τον περιτριγύριζε από παντού δέν έλεγε ξεσηκωμένος

στον εαυτό του: «βλέπω το Άκτιστο Φως! Αυτό πρέπει να σημαίνη ότι είμαι άγιος!» Ο Γέροντας Παΐσιος, όπως όλοι οι άγιοι, δεν σκεφτόταν τον εαυτό του καθόλου, ήταν πολύ απασχολημένος με το να σκέφτεται τον Θεό.

Αυτή είναι η αληθινή ταπεινοφροσύνη – να σκέφτεσαι συνεχώς τον Θεό και να επιδιώκης να κάνης το θέλημά Του. Γι' αυτό ο Κύριός μας μπορούσε να λέη με πλήρη ειλικρίνεια «είμαι πράος και ταπεινός στην καρδιά», διότι δεν μετρούσε το κόστος, έπραττε το θέλημα του Πατέρα Του στους Ουρανούς. Ο Χριστός σταυρώθηκε κάνοντας το θέλημα του Θεού, διότι ο κόσμος μισεί αυτούς που τον αγνοούν. Και – προσθέτοντας προσβολή στο τραύμα! – σχεδόν κανείς ποτέ δεν θα προσέξει η θα νοιαστεί που ο κόσμος σε σταυρώνει! Όλα όσα λάμπουν, όλοι αυτοί τους οποίους σέβεσαι και ακολουθείς στη ζωή σου, δεν θα εκτιμήσουν το ότι υποφέρεις για την Αλήθεια, διότι όλα αυτά και όλοι αυτοί δεν γνωρίζουν την Αλήθεια και δεν επιθυμούν να Τον γνωρίσουν. Ο Θεός να με φυλάη, αυτά ίσως είναι όμορφα λόγια, αλλά η σταύρωση της ηδονής της σάρκας, ο θάνατος ως προς τον κόσμο, δεν είναι όμορφο πράγμα. Είναι καλό και ευγενές, είναι σε τελευταία ανάλυση (στ' αλήθεια! ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ!) το μόνο πράγμα που έχει οποιοδήποτε νόημα, αλλά δεν είναι όμορφο πράγμα.

Όλα αυτά και πολλά ακόμη άρχισα να τα μαθαίνω στο προσκυνηματικό ταξίδι με την Ακαδημία. Είμαι ευγνώμων για τις ευλογίες που έλαβα και προσεύχομαι να είμαι ευγνώμων και για τις ευλογίες που θα έρθουν. Προσεύχομαι τα λόγια μου να μεταφέρουν την Αλήθεια.

Ωστόσο μαθαίνω ότι αυτό δεν είναι πάντοτε εύκολο. Ο παλαιός άνθρωπος πρέπει στ' αλήθεια να πεθάνη και να ενδυθούμε τον Χριστό – στην πραγματικότητα αυτό είναι κάτι που φοβίζει. Όπως έλεγε ο Mr. Beaver, ένας χαρακτήρας στα Χρονικά της Νάρνια, για τον Aslan, που ήταν τύπος του Χριστού, «Ασφαλής; Φυσικά και δεν είναι ασφαλής – είναι ένα λιοντάρι! Αλλά είναι καλός».–

Πηγή: fdathanasiou.wordpress.com